

моментъ. Въ друга ржка, чинийка или кутийка не спусна — стигана единъ, милостиня е дадена. Още — милостинята не се дава на просека за помощъ, а за душата на умрѣлия или живия.

Като излѣзе на улицата, Парамония помисли, кжде да отиде — дали да си отиде направо дома или по госте, да набиколи дветъ си сестри, сжщо бездетни вдовици, живущи въ две различни улици. Като мислѣше така, спомни си, че бѣше оставила отъ снощи недовършена работа за днесъ следъ черква, и си тръгна за въ кжщи.

Прибра се, разсъблѣче се, и се залови за работата. Дрехитъ си и чантата постави въ полуразлюлѣния, купенъ на вехто, гардеробъ.

Цѣла седмица тя не почувствува нужда отъ премѣннитъ си дрехи, нито отъ чантата си.

Въ сжбота следъ обѣдъ си помисли отново за черква въ недѣля, а заедно съ това ѝ хрумна, че въ чантата ѝ има жълтица, която бѣше взела да пусне на дискуса за душата на мжжа си, но не я пусна. И се отправи за гардероба да я вземе и прибере при другитъ — на мѣстото ѝ въ килера въ нарочно иззиданата въ стената дупка, кждето е поставена кожената торбичка.

Тя взе чантата, отвори я и машинално бръкна да вземе жълтицата, но я нѣмаше.

Парамония пребледнѣ.

Разтрепера се, разтърси чантата съ треперящи ржце, но жълтицата я нѣмаше. Обърна чантата надолу, изтърси всичко отъ нея (паднаха дребни пари и левове), изпила хубаво хастаря, да не би да се е заврѣла между него и кожата, но жълтицата я нѣмаше.

А ключътъ отъ гардероба бѣше си въ нея и не можеше да се съмнява, че е открадната. При това и чантата добре се затваря, така че не можеше да помисли, че е паднала.

И изведнажъ ѝ мина презъ ума, че я е дала милостиня — вмѣсто друга монета, безъ да забележи. При това сѣщане отново по-силно побледнѣ. — Какъ! Може ли! Тя на дискуса я не пусна, та да я даде милостиня! Милостиня жълтица — когато се дава гологанъ или десетаче!

Но тукъ изведнажъ, като мина презъ ума ѝ дискусътъ, една неочаквана, страшна и необикновена мисль разтрепера душата ѝ.

Тя бѣше опредѣлила жълтицата за дискуса — за душата на мжжа си. Но се посжжпѣ и пусна вмѣсто нея десетаче. И понеже жълтицата бѣ обречена, за нейното посжжпяване Господъ самъ, бѣ замаялъ паметъта ѝ, заслѣпилъ очитъ ѝ и съ нейната ржка бѣ я взелъ отъ чантата ѝ и далъ на просекинята.